

Gladjazz til fjells

En lørdag på Beitostølen kan by på så mangt. Imidlertid smørblide politikere, friserte pudler, goretekledde oslodamer og en og annen øystresliding, kunne man hele lørdagen nyte lyden av gladjazz. At annonseringen ikke stemte helt med spilletid- og steder får så være, og at ingen fant tid til å orientere om endringene likeså. For alle festivaler har sin barndom, og denne ble født i fjor.

Hvert postnummer i Norge har som kjent sin egen festival, og nå har 2953 Beitostølen fått Fjelljazz. Under skinnende blå himmel med hvite skydotter, og mellom varmende solstref, kunne formiddagskonserten godt vært holdt på toppen av skibakken som annonsert. Men en utro værmelding hadde jaget musikene innendørs på Beitostølen Høyfjellshotell. Der spilte to svingende jazzband for fjellkledde lyttere, som kunne nyte lunsj og en halvliter istedenfor en klatretur opp skiheisen.

New Orleans-jazz

Louisiana Jazzband fra Oslo spilte hardtslående jazzrytmer med godt driv, men også mykere toner som «Funky Butt Blues», skrevet så tidlig som i 1890, og «Just a gigolo». Ellers kunne bandets leder fortelle at repertoaret stort sett var fra første halvdel av forrige århundre, i likhet med dem selv. New Orleans-jazz og standardlåter ble framført rent og svingende, med følgende litt originale besetning: trommer, banjo, bass, trombone, trompet og saksofon.

Neste band ut var Drammen Dixieland Band. Her møtte oss et helt annerledes og mye mer brekende lydbilde, med klarinett og mye bruk av mute på trompet og trombone. Kompet var keyboard, gitar, trommer og bass. Bandet låt mer levende enn forgjengerne, og etterhvert tok det seg virkelig opp, kompet viste seg å være utrolig dyktige. Lydbildet var godt tilpasset musikken fra 30-årenes New Orleans, og låter av Duke Ellington og Louis Armstrong, rolige låter og livlig dixie-musikk gledet vårt øre. Til slutt hadde vi det som i Louis Armstrong-låten de avsluttet med: «I've got my heart full of rhythm». Vi får håpe at de som gikk opp skibakken og ned igjen også fant sin rytme.

Flere gratiskonsserter

Utekonserteren på Svingen Pub var annonsert til klokka fem, og begynte da logisk nok klokka fire. Vi var heldige og fikk med et par avsluttende numre av Bjørnefjorden jazz Ensemble, og dessuten et par musikalske perler av tre unge, dyktige sangerinner som har en tendens til å dukke opp på de utroligste steder i dalen, hvis det er noen toner der. Kari Sundvoll, Eva Lunde og Tina Heensåsen har sunget sammen lenge, men musikalsk skolering har gjort at kvaliteten på utførelsen har gått rett til himmels. Klokkerent og med mye scenesjarm. De sang blant annet «My heart belongs to daddy» og en jazzete versjon av «It's raining men».

Kameratgjeng startet festival

En gjeng musikervenner fra Bergensområdet møttes i fjor til «reunion» på Beitostølen, og la dermed

GULLSTRUPER: Jazzlåta «My heart belongs to daddy» ble svært flott tolket av (f.v.) Kari Sundvoll, Eva Lunde og Tina Heensåsen, som sang a cappella.

NY FESTIVAL: Mange hadde møtt fram for å høre gladjazz på Beitostølen

GLADJAZZ: Det svingte av blåserekkja til Drammen Dixieland Band

grunnsteinen for Beitostølen Fjelljazz. Dette bandet, som definitivt spiller bra, kaller seg Bjørnefjorden Jazz Ensemble. Her spiller også festivalens initiativtaker, primus motor, konferansier, plakatskriver og mye annet Toralv Baldersheim, innflyttet øystresliding. Vi ønsker en nyfødt festival lykke til videre.

Tekst og foto:
MARIANNE OLSSON